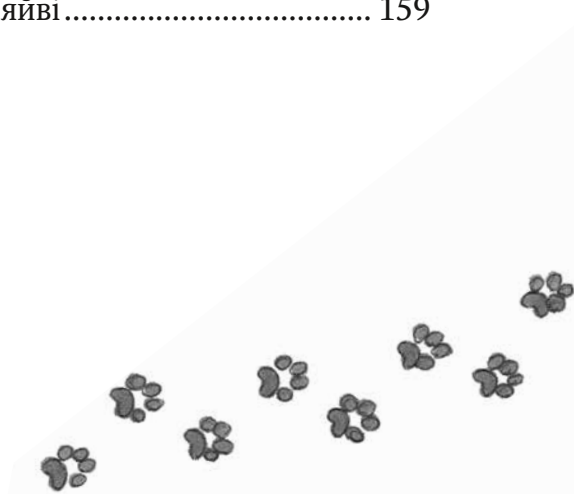

Зміст

Найжахливіша у світі катастрофа	7
Шоколадні тістечка й найліпші подружки	28
Картопляники завжди допомагають	47
Неприємний сюрприз.....	59
Дуже особлива книжкова порада.....	79
Порятунок Тюфтельки.....	98
Лізанн, принцеса вампірів	111
Пані Сова непокоїться	127
Кущ, який розмовляв	145
Читання в місячному сяйві.....	159

*Вері,
яка, на жаль,
живе занадто далеко звідси,
але однаково завжди
залишається тут*

Найжахливіша у світі катастрофа

К оли найліпша подружка тобі каже, що незабаром переїжджає, одразу вмикається аварійна сирена — абсолютно надзвичайний стан. Розумієш: слід негайно щось вигадати, аби цьому запобігти. І випадково може статися, що доведеться скористатися методами, ну трошечки забороненими. Тобто тими, від згадки про які дорослі сплескують руками, або їхнє чоло вкривається стурбованими зморшками, або відбувається і те і те водночас.

Саме тому мені захотілося влаштувати так, щоб того дня, коли моя най-найліпша подружка Лене сяде в поїзд і муситиме переїхати

зі своєю мамою до нового міста, вона зникла. Тобто Лене, а не її мама. Лене, звичайно, погодилася і допомагала мені з приготуваннями. До того ж у нас було двоє спільників. Але не якихось незрозумілих типів, як у гангстерських фільмах. Наші спільники значно кращі: нехай це прозвучить дещо незвично, але йдеться про kota, який уміє складати вірші, і дзеркало, яке розмовляє.

Кіт Густаф і дзеркало пан Король жили в «Книгарні бажань» пані Сова, і саме там я хотіла заховати Лене.

Власне, план був дуже простий. Пані Сова щоранку, близько восьмої, приїжджає на деренькотливому зеленому велосипеді, у кошику якого сидить Густаф. Спершу вона відчиняє книгарню, впускає Густафа, а потім іде до сусідньої кондитерської, щоб прихопити собі на сніданок кілька шоколадних тістечок.

Ми з Лене хотіли скористатися цією нагодою, щоб потайки прокрастися до «Книгарні бажань». На щастя, тривали літні канікули й ніхто не помітив, що ми вислизнули з дому в дуже незвичний для відпочинку час.

— А що, як нас викриють? — приблизно всоте, відколи я втаємничила її у свій план, запитала

Лене. Ми обидві зіщулилися за смердючими смітниками біля крамнички пані Сови.

— Цього не станеться, — зашепотіла я у відповідь, теж приблизно всоте, хай навіть сама була не дуже впевнена. — Принаймні не зараз. Ми тебе заховаємо, а тоді батьки тебе шукатимуть, поговорять одне з одним і нарешті допечують, що іноді мусять думати і про тебе, а не лише про себе.

Власне, у цьому й полягала проблема. Батьки Лене не розмовляли одне з одним, відколи її тато закохався в якусь нову тітоньку.

Я могла зрозуміти, чому мама Лене була зла як чорт і більше не хотіла жити в нашому маленькому містечку, де всі постійно перетинаються. Але те, що вона відразу вирішила переїхати за сто кілометрів та ще й забрати Лене, було недобре.

— Сподіваюся, це спрацює, — сказала Лене.

Я стиснула її руку, щоб підбадьорити нас обох.

— Он вона їде. — Моє серце несамовито закалатало, щойно пані Сова притулила велосипед до дерева перед крамничкою. Густаф, котрий, як завжди, сидів у кошичку на кермі, висунув чорно-сіру смугасту котячу голову й уважно роззирнувся. Помітивши нас, він похапцем відвів погляд в інший бік.

Коли пані Сова зі скрипом розчахнула двері, пустила Густафа всередину і, як і щоранку, рушила до «Шоколадного раю», ми з Лене затамували дух.

Фух, поки що все гаразд.

Пан Король частенько сварився з пані Совою через те, що вона залишала крамницю відчищеною і хто завгодно міг пограбувати книгареньку, проте жінка лише гладила його товсту золоту раму й казала: «Моє найкраще дзеркало,

книжки неможливо поцупити. Вони завжди повертаються до свого власника».

Зазвичай після цих слів пан Король швиденько заспокоювався.

Щойно пані Сова зникла в кондитерській, ми з Лене скочили на ноги.

— Я постою на варті, — крикнув пан Король, коли ми увірвалися до крамнички й попрямували до відділу дитячої літератури.

Густаф збуджено стрибав позаду нас туди-сюди й невгамовно нявчав:

— Я збожеволю. Це достоту наче в якомусь справжньому детективі!

Лене перша опинилася біля мотузяної драбини й блискавично вилізла на дерев'яну галерею з бильцями. Це було дитяче королівство в книгарні пані Сови, і для нас із Лене в цілому світі не існувало кращого

місця. Ми з нею просиджували цілісінькі дні на м'яких кріслах-мішках і читали улюблені книжки. Але сьогодні тут ніхто нічого не читатиме, про це я мусила попідклубатися.

— Випростайся на животі попід стіною, — прошепотіла я, і Лене притиснулася до підлоги точнісінько так, як ми вчора домовилися. Я підсунула до неї два крісла-мішки, аби її не було видно.

— Так добре? — перепитала я в Густафа, який уже стовбичив біля дверей крамнички і глипав на нас зеленими очима.

— Жодної волосинки не видно! — оголосив він. — Ідеально!

— Тобі все зрозуміло, Лене? — поцікавилася я.

У відповідь пролунало здушене «гмпф», яке я розцінила як «так».

Коли ми впоралися з першою частиною місії, у мене камінь з душі спав. Тепер Лене мусить залишатися непоміченою, аж поки батьки не кинуться її шукати. Разом! Я швиденько злізла з галереї. Саме вчасно.

— Увага, наближається пані Сова! — голосно загув з іншого боку крамнички пан Король, тож я гупнулася на крісло-мішок біля драбини, схопила якусь книжку і вдала, що читаю.

Густаф стрибнув на своє насиджене місце — зелене крісло перед полицею зі збірками віршів, — скрутився клубочком і заплющив очі.

— Я вдаю, наче збираюся поспати, — прошепотів він перед тим, як із гучним дзенькотом розчахнулися двері.

— Чудовий добрий раночок, — пролунав чистий, як дзвіночок, голос пані Сови, коли вона зайшла до крамнички з велетенським пакунком із кондитерської. Вона скинула черевики й запхала їх у куток, бо понад усе любила ходити босоніж.

Попри те що я навіть не писнула, її погляд одразу помандрував до мене.

— Кларо! — радісно вигукнула жінка, і на її обличчі розпливлася усмішка. — Тобі не спалося чи щось інше змусило тебе так рано вийти з дому на канікулах? — Потім вона задержала носа і пригнулася. — Чим це тут пахне?

Я на мить злякалася, що пані Сова внюхала своїм носом-нишпоркою присутність Лене, адже такого від неї можна було сподіватися. Але потім теж відчула запах, про який ішлося. Смачно пахло корицею і мандаринами.

— Я можу здогадатися, звідки цей запах, — повідомила пані Сова, яку, вочевидь, більше не цікавила моя відповідь на її запитання. Вона поклала пакунок на стійку й рішуче рушила до полиці з книжками про випічку. Провела носом уздовж довгої вервечки книжок і кінець кінцем зупинилася перед однією тоненькою.

— Я так і знала! — Жінка витягла маленьку книжечку й суворо сказала: — Ми відчиняємося за годину. Тоді я дозволю тобі привертати до себе увагу. Анітрохи не сумніваюся, що тебе хтось захоче купити. — Вона повернула книжку на полицю. — А поки що виструнчись, гаразд? Якщо всі кулінарні книжки візьмуться до справи своїми запахами, урешті-решт люди подумують, що опинилися в ресторані, а не в книгарні.

Мені вже давно не здавалося дивним те, що пані Сова розмовляє зі своїми книжками. Чи те, що її книжки несподівано починають пахнути або ще якось привертати до себе увагу. Адже це була чарівна «Книгарня бажань» пані Сови.

У своїй крамничці пані Сова виконує книжкові бажання ще до того, як ти здогадаєшся, що вони в тебе взагалі були.